

Dosarul nr. 2ra-1582/22
2-20030946-01-2ra-04112022

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru – S. Vișcu
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău – A. Panov, O. Cojocaru, M. Anton

ÎNCHEIERE

01 februarie 2023

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Svetlana Filincova
Galina Stratulat
Maria Ghervas

examinând admisibilitatea recursului declarat de compania de asigurări „General Asigurări” societate pe acțiuni, reprezentată de avocatul Gheorghe Sclifos,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de compania de asigurări „General Asigurări” societate pe acțiuni împotriva lui Serghei Rotaru, intervenienți accesorii compania de asigurări „Donaris Vienna Insurance Group” societate pe acțiuni, societate de asigurări-reasigurări „Moldcargo” societate pe acțiuni, cu privire la încasarea în ordine de regres a despăgubirilor de asigurare și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 05 mai 2022 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul declarat de compania de asigurări „General Asigurări” societate pe acțiuni, reprezentată de avocatul Gheorghe Sclifos și s-a menținut hotărârea din 28 septembrie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, prin care s-a admis parțial acțiunea depusă de compania de asigurări „General Asigurări” societate pe acțiuni,

constată:

La 03 martie 2021, compania de asigurări „General Asigurări” societate pe acțiuni (în continuare CA „General Asigurări” SA), reprezentată de avocatul Gheorghe Sclifos, a depus cerere de chemare în judecată, concretizată prin cererea din 25 martie 2021, împotriva lui Serghei Rotaru, intervenienți accesorii compania de asigurări „Donaris Vienna Insurance Group” societate pe acțiuni (în continuare CA „Donaris Vienna Insurance Group” SA), societate de asigurări-reasigurări „Moldcargo” societate pe acțiuni (în continuare SAR „Moldcargo” SA), cu privire la încasarea în ordine de regres a despăgubirilor de asigurare și compensarea cheltuielilor de judecată (f.d. 6-8, 112-116).

În motivarea acțiunii a invocat că, la 11 septembrie 2018, în mun. Chișinău la intersecția bd. XXX cu str. XXX, s-a produs un accident rutier cu implicarea

autovehiculului de marcă și model Toyota Prius, cu numărul de înmatriculare XXX, condus de către Serghei Rotaru și a autovehiculului de marcă și model Dacia Dokker, cu numărul de înmatriculare XXX, condus de către Serghei Cobzac.

Conform Deciziei Inspectoratului Național de Patrulare din 11 septembrie 2018, vinovat de producerea accidentului a fost recunoscut Serghei Rotaru.

Reclamanta a menționat că în rezultatul accidentului rutier produs de Serghei Rotaru, autovehiculul de marcă și model Dacia Dokker, cu numărul de înmatriculare XXX, condus de Serghei Cobzac, a fost deteriorat. Deoarece păgubitul avea încheiat contract de asigurare CASCO, acesta a fost despăgubit de către asiguratorul CASCO – intervenientul accesoriu CA „Donaris Vienna Insurance Group” SA cu suma de 7 800 de lei.

Totodată, reclamanta a notat că răspunderea civilă obligatorie pentru pagubele produse de autovehiculul de marcă și model Toyota Prius, cu numărul de înmatriculare XXX, a fost asigurată la CA „General Asigurări” SA, conform contractului RCAI nr. 003526597 din 18 octombrie 2017, precum și la intervenientul accesoriu SAR „Moldcargo” SA.

Astfel, CA „General Asigurări” SA a emis ordinul cu privire la despăgubirea păgubitului CA „Donaris Vienna Insurance Group” SA și i-a achitat despăgubire în sumă de 7 800 de lei.

Reclamanta a remarcat că, potrivit capitolului III al contractului RCAI nr. 003526597 din 18 octombrie 2017 încheiat cu CA „General Asigurări” SA, asigurarea autovehiculului de marcă și model Toyota Prius, cu numărul de înmatriculare XXX a fost perfectată pentru un număr limitat de persoane, și anume pentru Gheorghe Zamosteanu și Liudmila Zdravcova. Respectiv, Serghei Rotaru, care este vinovat de comiterea accidentului rutier, nu a fost inclus în contractul de asigurare.

În cadrul instrumentării dosarului de daune s-a constatat că persoana răspunzătoare de producerea accidentului, și anume Serghei Rotaru, la momentul producerii accidentului rutier din 11 septembrie 2018, nu era inclus în contractul de asigurare RCAI nr. 003526597 din 18 octombrie 2017. Respectiv, reieșind din faptul că Serghei Rotaru este vinovat de producerea accidentului rutier și nu este inclus în contractul de asigurare obligatorie de răspundere civilă pentru pagubele produse de autovehicule RCAI nr. 003526597 din 18 octombrie 2017, CA „General Asigurări” SA în calitate de asigurator are dreptul să înainteze acțiune în regres în limita despăgubirilor achitate.

Reclamanta CA „General Asigurări” SA a solicitat prin cererea de chemare în judecată concretizată încasarea din contul lui Serghei Rotaru în beneficiul său a sumei de 7 800 de lei, cu titlu de daună materială; compensarea cheltuielilor de judecată în sumă de 2 171,20 de lei, dintre care 270 de lei achitată cu titlu de taxă de stat, 101,20 de lei pentru serviciile Instituției Publice „Agenția Servicii Publice” de oferire a informației domiciliului lui Serghei Rotaru, 300 de lei pentru achitarea serviciului de citare publică a părâtului și 1 500 de lei cheltuieli de asistență juridică.

Prin hotărârea din 28 septembrie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, s-a admis parțial acțiunea depusă de CA „General Asigurări” SA.

S-a încasat de la Serghei Rotaru în beneficiul CA „General Asigurări” SA în ordine de regres prejudiciul material, cauzat ca urmare a accidentului rutier

produs la 11 septembrie 2018, în mărime de 7 800 de lei, cheltuielile de judecată: taxa de stat în sumă de 270 de lei, cheltuielile de citare publică în sumă de 300 de lei, cheltuielile de asistență juridică în mărime de 1 000 de lei, iar în total suma de 9 370 de lei.

S-au respins pretențiile CA „General Asigurări” SA privind încasarea cheltuielilor de asistență juridică în mărime de 500 de lei și cheltuielile privind obținerea informației de la Instituția Publică „Agenția Servicii Publice” în sumă de 101,20 de lei, ca neîntemeiate (f.d. 137, 143-150).

La 25 octombrie 2021, în interiorul termenului prevăzut la art. 362 din Codul de procedură civilă, CA „General Asigurări” SA, reprezentată de avocatul Gheorghe Sclifos, a declarat apel împotriva hotărârii din 28 septembrie 2021 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru (f.d. 140-142).

Prin decizia din 05 mai 2022 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul declarat de CA „General Asigurări” SA, reprezentată de avocatul Gheorghe Sclifos și s-a menținut hotărârea din 28 septembrie 2021 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru (f.d. 180, 181-186).

La 14 octombrie 2022, CA „General Asigurări” SA, reprezentată de avocatul Gheorghe Sclifos, a depus prin intermediul poștei electronice cerere de recurs împotriva deciziei din 05 mai 2022 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea deciziei recurate și casarea parțială a hotărârii din 28 septembrie 2021 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, în partea respingerii încasării cheltuielilor de judecată, cu pronunțarea în această parte a unei hotărâri noi prin care să fie dispusă admiterea integrală a pretențiilor cu privire la compensarea cheltuielilor de judecată, și anume a sumei de 1 500 de lei cu titlul de compensare a cheltuielilor de asistență juridică și a sumei de 101,20 cu titlul de alte cheltuieli necesare (f.d. 190, 191-195 recto-verso).

În motivarea recursului a reiterat temeiurile de fapt ale speței, similare celor expuse în cererea de chemare în judecată și în cererea de apel, suplimentar invocând că instanța de apel nu a elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru justa soluționare a pricinii și a aplicat eronat normele de drept material.

În opinia recurentei, instanțele inferioare eronat au ajuns la concluzia că, în speță, nu poate fi compensate cheltuielile suportate pentru serviciile Instituției Publice „Agenția Servicii Publice” de oferire a informației domiciliului pârâtului Serghei Rotaru, deoarece acestea nu sunt cheltuielile de judecare a pricinii și au fost suportate în afara procesului civil. Or, în conformitate cu art. 90 lit. 1) din Codul de procedură civilă, din cheltuielile de judecare a cauzei fac parte alte cheltuieli necesare, suportate de instanță și de participanții la proces.

Recurenta a notat că, potrivit art. 166 alin. (2) lit. c) din Codul de procedură civilă, adresa de domiciliu a pârâtului constituie o informație obligatorie pentru întocmirea corespunzătoare a cererii de chemare de judecată, iar prin prisma art. 90 lit. 1) din Codul de procedură civilă, cheltuielile aferente dobândirii informației privind adresa de domiciliu a pârâtului sunt cheltuieli necesare suportate de participantul la proces. Prin urmare, aceste cheltuieli pot fi compensate din contul părții ce a pierdut procesul, în temeiul art. 94 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

La fel, recurenta a considerat că instanțele inferioare eronat au admis doar parțial pretenția sa cu privire la compensarea cheltuielilor de asistență juridică, deoarece aceste cheltuieli au fost reale, necesare și rezonabile. Mai mult ca atât,

instanțele nu au argumentat de ce suma de 1 500 de lei, achitată efectiv avocatului cu titlu de onorariu, este exagerată.

Prin referința din 12 ianuarie 2023, înregistrată sub numărul 146, Serghei Rotaru a solicitat admiterea recursului declarat de CA „General Asigurări” SA, casarea deciziei instanței de apel și trimiterea cauzei spre rejudecare.

Prin cererea din 20 ianuarie 2023, înregistrată sub numărul 294, Serghei Rotaru a renunțat la referința depusă la 12 ianuarie 2023, înregistrată sub numărul 146 și a solicitat respingerea recursului declarat de CA „General Asigurări” SA, ca fiind neîntemeiat.

Deși, la 07 noiembrie 2022, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa intervenienților accesorii CA „Donaris Vienna Insurance Group” SA și SAR „Moldcargo” SA pentru notificare copia recursului declarat de CA „General Asigurări” SA împotriva deciziei din 05 mai 2022 a Curții de Apel Chișinău, explicându-le dreptul de a depune referințe asupra acestuia (f.d. 203), aceștia nu au făcut uz de dreptul lor procedural și nu au depus referințe în care să-și expună pozițiile procesuale pe marginea criticilor formulate în recurs.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil, din motivele ce succed.

În conformitate cu articolul 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Completul de admisibilitate al instanței de recurs subliniază că, un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil prevăzute la articolul 6 § 1 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (a se vedea cauza Lebedinski v. Republica Moldova, 16 septembrie 2015, § 32; cauza Sultan v. Republica Moldova, 05 iunie 2018, § 24).

În aceste condiții, procedura de admisibilitate a cererii de recurs va fi efectuată și analizată prin prisma articolului precitat, care cuprinde, în mod particular, dreptul de acces la justiție și dreptul de a fi auzit.

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere.

În acest sens, criteriile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea *inter alia* cauzele Marc Brauer v. Germania, 01 septembrie 2016, § 34; Miessen v. Belgia, 16 octombrie 2016, § 64; Samardžić v. Croația, 20 iulie 2017, § 28; Zubac v. Croația (Marea Cameră), 05 aprilie 2018, § 82).

Așadar, prin prisma articolului 433 din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate verifică dacă actul judecătoresc de dispoziție recurat poate constitui obiectul recursului, dacă cererea dedusă judecății este formulată de

persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

Prin urmare, obiectul prezentei cereri se referă la decizia din 05 mai 2022 a Curții de Apel Chișinău, care intră în categoria de acte specificate în articolul 429 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Succesiv, completul de admisibilitate notează că, în cazul în care, dreptul de acces la justiție este limitat fie de lege, fie de fapte, instanțele naționale trebuie să verifice dacă aceste restricții au redus esența dreptului și, în special, dacă ele urmăresc un scop legitim și dacă există o legătură rezonabilă de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul care trebuie îndeplinit (a se vedea cauzele *Levages Prestations Servicii v. Franța*, 25 octombrie 1996, § 40; *Tricard v. Franța*, 10 iulie 2001, §§ 29, 33; *Freitag v. Germania*, 19 iulie 2007, § 37; *Marc Brauer*, 01 septembrie 2016, § 34).

Articolul 434 din Codul de procedură civilă prescrie că, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

În conformitate cu art. 111 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, termenul de procedură se instituie prin indicarea unei date calendaristice, datei comunicării actului de procedură, a unei perioade sau prin referire la un eveniment viitor și cert că se va produce. În ultimul caz, actul de procedură poate fi efectuat în decursul întregii perioade. Dacă începutul curgerii termenului este determinat de un eveniment sau moment în timp care va surveni pe parcursul zilei, inclusiv de comunicarea actului de procedură, atunci ziua survenirii evenimentului sau a momentului nu se ia în considerare la calcularea termenului.

Normele procedurale referitoare la termenele pentru căile de atac sunt, înafara oricărui dubiu, menite să asigure buna administrare a justiției și respectarea, în special, a principiului securității juridice. Persoanele vizate trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea cauzele *Tricard v. Franța*, 10 iulie 2001, § 29; *Nicolae Popa v. România*, 09 decembrie 2014, § 16; *Tence v. Slovenia*, 31 mai 2016, § 31). Mai mult, CtEDO a statuat că, în cazul în care termenul pentru o cale de atac ordinară este prelungit după o perioadă considerabilă de timp, o astfel de decizie poate încălca principiul securității juridice (a se vedea cauzele *Ponomaryov v. Ucraina*, 03 aprilie 2008, § 41; *Ustimenko v. Ucraina*, 20 octombrie 2015, § 47).

Dispozitivul deciziei Curții de Apel Chișinău a fost pronunțat la 05 mai 2022. Conform extrasului din poșta electronică cu adresa „victoria.tintari@justice.md”, decizia motivată din 05 mai 2022 a Curții de Apel Chișinău a fost notificată recurentei și reprezentantului acesteia în mod electronic la 07 octombrie 2022 (f.d. 187).

Astfel, completul de admisibilitate opinează că, în speță, calea de atac în ordine de recurs a fost demarată în interiorul termenului legal, deoarece cererea de recurs a fost depusă electronic la 14 octombrie 2022 (f.d. 190).

Succesiv, completul de admisibilitate evocă faptul că, în conformitate cu articolul 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform articolului 433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

- a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4);
- a¹) recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 429 alin. (5);
- b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;
- c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;
- d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

In concreto motivelor inserate în cererea de recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate. Or, recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat. Însă, din analiza cererii de recurs depuse de CA „General Asigurări” SA, reprezentată de avocatul Gheorghe Scifos, rezultă că aceasta nu a evidențiat memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate, limitându-se la reiterarea temeiurilor de fapt și de drept ale speței, similare celor din cererea de chemare în judecată și cererea de apel.

În acest sens, completul de admisibilitate menționează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu

claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera ilegalitatea hotărârii. Respectiv, nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de ilegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

La caz, completul de admisibilitate vădește că, argumentele invocate în cererea de recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiurile aplicabile doar procedurii de apel și nu se regăsesc în articolul 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului. Ba mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma articolului 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului declarat, deoarece CA „General Asigurări” SA, reprezentată de avocatul Gheorghe Sclifos, nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel. Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului recurentei și reprezentantului acesteia cu soluția dată de instanța inferioară, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (Doorson v. Olanda, 26 martie 1996, § 67). La acest capitol instanța de recurs reține că recursul declarat de Compania de asigurări „General Asigurări” societate pe acțiuni, reprezentată de avocatul Gheorghe Sclifos, nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că, în condițiile din speță, cererea de recurs a fost depusă după ce CA „General Asigurări” SA a avut posibilitatea de a fi auzită de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea *mutatis mutandis* „Levages Prestations Services” v. Franța, cererea nr.21920/93 din 25 octombrie 1996, §§ 48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurentei i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzită combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 § 1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele

pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher v. Cehia, cererea nr. 58580/00 din 11 aprilie 2005, §§ 65-67).

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de CA „General Asigurări” SA, reprezentată de avocatul Gheorghe Sclifos, împotriva deciziei din 05 mai 2022 a Curții de Apel Chișinău, în baza articolului 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de compania de asigurări „General Asigurări” societate pe acțiuni, reprezentată de avocatul Gheorghe Sclifos, împotriva deciziei din 05 mai 2022 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

judecătorii

Galina Stratulat

Maria Ghervas